

LIBANON, BEIRUT – julij 2015

POROČILO ENOMESEČNE IFMSA KLINIČNE IZMENJAVE

Ime in priimek:

Sara Jagodic

Čas izmenjave:

od 1.7. do 31.7. 2015

Kraj izmenjave

Prakso sem opravljala v juliju 2015 na oddelku Urgentne medicine v Saint George Hospital University Medical Center v Beirutu, Libanon.

Komunikacija pred izmenjavo

V aprilu me je LEO University of Balamand obvestil, da sem dobila mesto v Saint George Hospital University Medical Center ter me prosil, da jim ponovno posredujem izpolnjen vpisni list njihove univerze. Dva meseca pred pričetkom izmenjave sem prejela Card of Acceptance (CA), hkrati s kontaktnimi podatki LEO in kontaktne osebe, ki mi je bila dodeljena. Za pridobitev vse sem potrebovala nekaj dodatnih žigov s strani univerze, pri čemer so nemudoma pomagali. Kontaktno osebo sem kontaktirala nekaj tednov pred pričetkom izmenjave.

Sprejem s strani tujih študentov

Čeprav sem v Beirut prispela teden dni pred pričetkom izmenjave, sta me na letališču pričakala moja kontaktna oseba (Alaa) in LEO (Camille), le-ta z vrečo prigrizkov. Fanta nista dovolila, da sama nesem svoje kovčke. Z avtom sta me zapeljala do hostla, kjer sem si rezervirala namestitev za teden dni pred izmenjavo in mi dala uporabne napotke za prve dni v mestu. Organizacijska ekipa me je večkrat kontaktirala, kako sem ter je bila vedno pripravljena pomagati. SIM kartico sem si uredila sama. Dan pred pričetkom prakse so me trije člani organizacijske ekipe prišli iskat v hostel in me premestili v stanovanje, ki so ga najeli za študente na izmenjavi. Prvi delovni dan me je LEO pospremil v tajništvo bolnišnice, kjer so mi priskrbeli identifikacijsko priponko, nato pa do glavnega mentorja na oddelku, dr. Pierre Khalifeh, ki je bil zadolžen zame.

Nastanitev in prehrana

Nastanjena sem bila v študentskem stanovanju skupaj s štirimi tujimi študentkami in enim libanonskim študentom. Sobo sem delila z dvema tujima študentkama. Stanovanje je bilo zelo lepo in prostorno, obsegalo je tri spalnice, dnevno sobo, kuhinjo, kopalnico in dva balkona. Na razpolago smo imeli vse potrebne pripomočke, tudi pralni stroj in likalnik. V kuhinji smo večkrat imeli ščurke, kar je v Libanonu običajno in tri ure na dan ni bilo elektrike («electricity cuts»). Sicer smo bili z namestitvijo vsi zelo zadovoljni.

Namesto kuponov za kosilo smo prejeli 100\$, kar pa žal ni pokrilo stroškov enega obroka dnevno, saj so cene hrane v Beirutu tudi do 3-krat višje kot v Sloveniji. Tako sem za škatlo kosmičev odštela 10\$, za liter mleka 3-4\$, 100g kave pa od 5\$ dalje. Za obrok v bolnišnični menzi (glavno jed) sem plačala od 8 do 13\$.

Delo v bolnišnici oz. inštitutu

Izbrala sem oddelek Urgentne medicine, ker sem pričakovala, da bo le-ta najbolj frekventen in bom tu imela možnost videti obravnavo in zdravljenje veliko različnih stanj. Udeležila sem se oddelčnega sestanka, po katerem sem se z mentorjem dogovorila, kako bo potekalo delo, o mojih željah, obveznostih in dolžnostih. Študentka, ki je na oddelku opravljala pripravništvo, mi je razkazala oddelčne ambulante in malo operacijsko dvorano, predstavila zdravnike in študente, ki tam delajo, ter mi razložila način dela. Na oddelku so zaposleni specializanti interne medicine, kirurgije in družinske medicine ter trije glavni oddelčni zdravniki, specialisti urgentne medicine. Po potrebi, odvisno od narave pacientove bolezni, so na oddelek poklicali tudi specialiste drugih specialnosti. Na oddelku je opravljalo pripravništvo več študentov zadnjega (7.) letnika Medicinske fakultete, ki so prvi pristopili k pacientu, vzeli anamnezo in status. Svoje ugotovitve so nato poročali enemu od specializantov, s katerim so nato skupaj planirali diagnostiko in zdravljenje. Z delom sem začejala vsak delavnik ob 8.00 uri. Ob 10.00 uri, ko je na delo prišel tudi eden izmed glavnih oddelčnih zdravnikov, je bila na sporedu jutranja vizita, kjer smo skupaj z vsemi zdravniki in študenti obiskovali paciente, spremljali njihove izvide in se posvetovali glede diagnostike in možnosti zdravljenja. Ker so zdravniki s pacienti komunicirali večinoma v arabščini, so mi zato večino stvari na kratko povzeli še v angleščini. Moja naloga je bila opazovati lokalne študente in oddelčne zdravnike pri delu - jemanju anamneze in statusa. Ko so mi anamnezo na kratko povzeli v angleščini sem večkrat tudi sama pregledala pacienta in ugotovitve poročala pripravniku, s katerim sva se nato posvetovala o diagnostiki in možnostih zdravljenja. Dvakrat tedensko sem bila prisotna na predstavitvah zanimivih kliničnih primerov, ki so jih pripravili oddelčni specializanti, udeležila pa sem se tudi mednarodne zdravniške konference

Advances in Medicine Beyond Borders in predavanja o zlorabi otrok na tamkajšnji Medicinski fakulteti. Z delom sem navadno končala ob 14. uri.

Tekom prakse sem obnovila in nadgradila znanje jemanja anamneze in statusa, oceno najdb, diagnostiko, načrtovanje zdravljenja, spremljanje in komentiranje laboratorijskih izvidov. Obnovila sem znanje merjenja krvnega tlaka in jemanja vzorcev krvi, izvedbo in interpretacijo EKG-ja, interpretacijo rentgenskih, CT in MRI izvidov. Zadolžena sem bila za spremstvo ogroženih pacientov na radiološke preiskave, večkrat sem opazovala nazofaringealno intubacijo, oskrbo ran, odstranitev nosnega tampona, vstavljanje urinskega katetra, kateterizacijo mehurja, vstavljanje in odstranitev drenaž. Seznanila sem se z drugačnim načinom dela, zakoni ter tamkajšnjim zdravstvenim in socialnim sistemom. Večina bolnišnic v Libanonu je namreč privatnih, zato si kvalitetno zdravstveno oskrbo lahko privoščijo le premožni. Iz istega razloga so oddelki veliko manj natrpani kot v slovenskih bolnišnicah. Homoseksualnost in splav sta z zakonom prepovedana, obenem pa ni poskrbljeno niti za socialno varstvo otrok v primeru zlorab. Praksa je bila vsekakor koristna izkušnja, ki je in še bo obogatila moje dosedanje in bodoče delo v medicini.

Socialni program

Socialni program v Libanonu naj bi bil eden najboljših kar jih ponujajo izmenjave. Izleti so organizirani tri vikende, so v celoti brezplačni, pa tudi za hrano je bilo poskrbljeno. V sklopu organiziranih izletov smo obiskali Baalbeck in Ksara, Byblos, Sidon, Tyre, Harrissa in Jeita Grotto. Beirut med drugim velja za prestolnico nočnega življenja Bližnjega vzhoda. Če vas zanima ponočevanje, boste za vstopnino v klub odšteli od 35\$ dalje, cene pijač pa so tudi do 4-krat višje kot pri nas.

Prevoz

Prevoz Ljubljana – Beirut: Iz Ljubljane sem vzela GoOpti prevoz na letališče v Munchenu. Iz Münchena naj bi preko Ammana letela v Beirut, vendar mi je letalska družba teden dni pred odhodom spremenila let, zato sem iz Münchena letela na Dunaj, in nato iz Dunaja v Amman in nato v Beirut.

Prevoz v Libanonu: Javni prevoz v Libanonu ne obstaja. Na relacijah Beirut – Tripoli, Beirut – Sidon in Beirut – Zahle sicer obstaja avtobusni prevoz, ki je v lasti nakaterih privatnih firm in je relativno poceni. Voznih redov ni. Avtobus ponavadi oddide, ko se napolni. Avtobusnih postaj ni, ob cesti ga ustavite, tako, da mu pomahate. V Beirutu obratujejo taxi firme in tako imenovani »service taxi-ji«, ki so relativno poceni. Od običajnih taksijev se razlikujejo po tem, da ne pripeljejo na določen naslov, pač pa v določeno četrt, od koder nato lahko pešačite oz. vzamete nov »service taxi«. Ustavite ga tako, da mu pomahate in vprašate v katero smer gre. Nato se pogajate o ceni prevoza.

Splošna ocena izmenjave

Izkušnja izmenjave je bila z akademskega, predvsem pa iz socialnega in kulturnega vidika izredno doživetje. Ljudje v Libanonu so izjemno prijazni, gostoljubni, tolerantni in vedno pripravljeni pomagati. Če ste odprti do vzhodnih kultur vam izmenjavo v Libanonu vsekakor priporočam. Tudi z vidika varnosti ni nobenih zadržkov.

Približna razdelitev stroškov

Iz Javnega sklada Republike Slovenije sem prejela štipendijo v višini 780 evrov, ki sem jo dobila nakazano šele po koncu izmenjave. Za letalsko karto sem plačala 404€, 95€ sem plačala za povratni prevoz Goopti na letališče v Munchenu in nazaj v Ljubljano. Od tega sem dobila 500€ za stroške transporta povrnjenih v okviru štipendije.

Cena izmenjave je bila 200€. Stroške sem poravnala na matični fakulteti ob prijavi na izmenjavo in naj bi vključevali namestitev in en obrok dnevno. Od organizacijskega komiteja v Beirutu sem prejela 100\$ namesto kuponov za kosilo, kar pa žal ni pokrilo stroškov enega obroka dnevno v bolnišnični menzi (kjer je hrana najcenejša), saj so cene hrane v Beirutu tudi do 3-krat višje kot v Sloveniji. Preostanek štipendije sem porabila za nakup hrane, libanonske sim kartice (40\$) in prevoz po mestu (service taxi, približno 100\$), saj javni prevoz v Libanonu, razen na relaciji Beirut-Tripoli ter Beirut-Sidon, ne obstaja.